

ДНІ АРГЕНТИНСЬКОГО КІНО В УКРАЇНІ

З 18 по 20 жовтня в Будинку кіно проходив щорічний фестиваль аргентинських фільмів, організований за підтримки Посольства Аргентинської республіки в Україні та НСКУ. За ці дні глядачі мали змогу переглянути найпомітніші, на думку організаторів, стрічки кількох останніх років. Попри фабульну неподібність і навіть різножанровість, фільми виявилися в чомусь суголосними. І те, що їх об'єднує, — це посиленна увага до фабули та якась майже епічна розлогість. Три історії про пошуки власних коренів і сенсу життя, долання труднощів і самоствердження на уламках минулого. Далекі від «магічного реалізму», вони радше вписуються в традицію аргентинських телесеріалів, де несподівані повороти долі знову й знову руйнують звичний уклад життя героїв і змушують їх переосмислити весь попередній досвід.

Монолог довжиною в людське життя — фільм «Рома» (2004) режисера Адольфо Арістарайна отримав премію «Срібний кондор» Асоціації кіножурналістів Аргентини як найкращий фільм, а також нагороди за режисуру та головну жіночу роль. Старий письменник Хоакін

Гоньєс пише автобіографію, пригадуючи історію свого становлення, Аргентину 60-70-х років і, зрештою, свою матір — Рому. В усьому фільм є традиційним: і в драматизмі (переживання власного минулого загострене зустріччю із молодим журналістом, який має друкувати його рукопис), і в формі (постійний прийом ретардації, який перемишує «теперішнє» та «минуле» героя), і навіть у сюжетній канві (молодість Хоакіна нагадує «Гру в класики» Хуліо Кортасара: та ж богема, захоплення Борхесом і джазом, вільне кохання й кохання «піднесене», політичні ілюзії, грошові проблеми тощо). Як і людське життя, цей фільм може мати лише одну розв'язку. І пан Гоньєс цю символічну крапку у власному минулому таки ставить, вирушаючи наприкінці фільму в навколосвітню подорож.

«Валентин» Алехандро Агресті (2002) — ще один монолог. Але цього разу іронічно-сумний монолог маленького хлопчика, позбавленого родинного тепла. Валентин живе з бабусею в Буенос-Айресі й прагне відшукати матір, що дивним чином кудись зникла (як з'ясовується наприкінці, вона давно в психіат-

ричній лікарні). Це погляд на світ очима дитини — погляд, який своєю наївністю то потішає, то розчулює. Свідома орієнтація на жанр комедії дозволяє уникнути надмірного моралізаторства й чимось уподібнює «Валентина» до доброї казки в дусі Антуана де Сент-Екзюпері. Фільм «Розірвані обійми» Даніеля Бурмана (2004) отримав на Берлінському кінофестивалі «Спеціальну премію журі» та «Срібного ведмедя» за найкращу акторську гру (Даніель Гендлер). Молодий і невдоволений життям аргентинець польського походження Аріель прагне відшукати свої корені й повернутися на етнічну батьківщину, ставши — хоч таким чином — представником омріяного європейського світу. Криза його ідентичності загострена й майже детективною історією з батьком, що покинув їх, виїхавши свого часу в Ізраїль. Приїзд батька, відкопування «скелетів у шафі» матері, перегляд власних цінностей та втрата ілюзій — усе це розгортається на тлі кумедних та малозначущих буденних подій у житті Аріеля. І все це дає йому врешті змогу зімкнути розірвані колись обійми.

Росколяна Свято

5 листопада на 74 році відійшла у вічність Нонна Михайлівна Капельгородська — відомий мистецтвознавець, знавець іноземних мов, людина рідкісної ерудиції.

Після закінчення романо-германського відділення філологічного факультету Київського державного університету ім. Т.Г.Шевченка (1956) вона викладала англійську та французьку мови. Була першим референтом Спілки кінематографістів України. З 1958 року працювала в Інституті мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т.Рильського НАНУ. Захистила кандидатську дисертацію на тему «Сучасний

ПАМ'ЯТІ НОННИ КАПЕЛЬГОРОДСЬКОЇ

дитячий фільм» (1965). Автор книг: «Людина в сучасному буржуазному кіно» (1975, премія Спілки кінематографістів України за кращу науково-теоретичну працю), «Сучасний пригодницький фільм» (1984), «Іван Кавалерідзе» (1971, у співавторстві), «Український біографічний кінодовідник» (2001, у співавторстві), розділів до першого і другого томів «Історія українського радянського кіно» (1986 і 1987), «Уроки Олександра Довженка» (1982, у співавторстві), «Ренесанс вітчизняного кіно» (2002), «Український телефільм в контексті вітчизняної культури ХХ століття» (2003, у співавторстві), «Начерки далекої кіноісторії» (2005, у співавторстві). Лауреат Республіканської премії в галузі літературно-художньої критики (1983).

Ляля (так звали Нонну рідні) — онука загиблого у сталінських катівнях українського письменника Пилипа Капельгородського, донька перспективного вченого — геолога, який загинув у Другій світовій війні, захищаючи від фашистів рідний Київ. Вона виховувалася в родині Івана Кавалерідзе, дружиною якого була її тітка Н.П.Капельгородська. Нонна Капельгородська сповна віддячила своєму духовному батькові — все життя

досліджувала й пропагувала творчість Кавалерідзе. Вона одна із засновників Музею-майстерні й Фонду І.П.Кавалерідзе, натхненник відновлення пам'ятника княгині Ользі, встановлення монумента Ярославу Мудрому.

Будучи тяжко хворою, талановита дослідниця не полишала улюбленої справи, вивчала сучасний кінематограф, разом з донькою Олександрою вдосконалювала капітальну працю — кінодовідник «Кіномистецтво України в біографіях.» Передчасна смерть доньки боляче вразила чутливе серце мужньої жінки, й воно зупинилося до схід сонця в затишній хаті, серед безлічі книг, творів мистецтва, у жалобному розпачі коханого чоловіка Ростислава, близьких, коли ще блаженствувала уві сні її єдина онука Софійка, котрій з волі Божої продовжувати справу добродійних предків.

Прощавай же, люба, прекрасна Людино. Ви залишили нам свою працю та любов.

Музей-майстерня І.П.Кавалерідзе
Микола Шудря,
Олена Шупик,
Сергій Тримбач,
Юрій Шлапак